

1 januari

GASTEN EN VREEMDELINGEN

Want die zulke dingen zeggen, betonen duidelijk, dat zij een vaderland zoeken.

Hebreeën 11:14

Een gast en vreemdeling zoekt een thuis. Zij die gasten en vreemdelingen zijn op aarde, kunnen zich in deze wereld niet thuis voelen. Hun stad en vaderland is boven! Wie zeggen zulke dingen? Zij voor wie de rust in de wereld is opgezegd. Zij hebben de dood gevonden in alles wat buiten God is. Zij hebben door genade geleerd dat de wereld met haar begeerlijkheid voorbijgaat. Wát het tijdelijke leven ook biedt, het kan hun hart niet verzadigen. God werkte in hen een honger en dorst naar Zijn gemeenschap. Daarom moesten ze alles verlaten waar ze van nature in leefden. Hun vrienden, het gezelschap waarin ze verkeerden, de dingen waarin ze vermaak vonden en hun zonden. Alles moest eraan. Ook hun gerechtigheden. Hun ziel ging uit naar Gods zalige gunst.

Waar zal die gemeenschap met God ten volle genoten worden? Hier in dit leven is er slechts een beginsel van de hemelse vreugde. Hier worden door het geloof de eerstelingen gesmaakt. God zal pas ten volle worden gekend als er geen strijd meer is. In de hemel zal niet inkomen wat onrein is en gruwel doet. Daar zal alles wat onvolmaakt is uitgesloten zijn. Boven zal God in Christus eeuwig verheerlijkt worden. Dat zal zijn in de stad die God Zelf heeft bereid. In het vaderland dat door het geloof gezocht is door hen die beleden hebben gasten en vreemdelingen te zijn op de aarde. Dat we hier geen blijvende stad hebben weten we. Zelfs de heidenen zeggen dat ons verblijf in dit leven is als 'het toeven in een herberg'. Maar ... kennen wij onszelf ook als vreemdeling hier beneden?

Lezen: Hebreeën 11:1-14

2 januari

VERLANGEN NAAR DE HEMEL

*Hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn.
Filippenzen 1:23m*

We weten allen dat we hier geen blijvende stad hebben. Elk mens moet een keer sterven. Toch leven we alsof we deze aarde nooit zullen verlaten. We kennen onszelf niet als gasten en vreemdelingen. Integendeel. Diep in ons hart klemmen we ons vast aan het woord van satan: 'Gij zult niet sterven.' Ons 'thuis' is hier beneden. We zijn uit de aarde aards, we zoeken ons vermaak in al wat van de wereld is. Godsdienst en een gereformeerde belijdenis veranderen daar niets aan. Nodig is hartvernieuwende genade, anders hebben we slechts een christendom naar de mode van deze tijd. Hoe zouden we dan begerig zijn naar een beter vaderland?

Willen we dan niet naar de hemel? O ja, duizenden menen dat ze dat wél willen. Maar waarin betonen ze dat ze dit hemelse vaderland zoeken waar God in de Zijnen volmaakt verheerlijkt wordt?

Van nature zoeken wij het vaderland dat boven is niet. Wij willen niet naar de hemel. Wij willen niet zalig worden door Christus alleen. Tenzij ... God het leven voor ons in de wereld onmogelijk maakt. Tenzij Hij ons de dood deed vinden in alles wat voorheen ons leven was. Dan zullen we als Abram uitgaan uit Ur der Chal-deeën. Dan zullen we een heimwee in onze ziel krijgen naar Gods gemeenschap. Hier leert Gods volk de Heere te zoeken om door het geloof van de vloek en de toorn ontheven te worden, en God te kennen, verzoend in het bloed van het verbond. Hun hart kan er zo naar uitgaan om eeuwig bij de Heere te zijn. Dat was ook Paulus zeer verre het beste.

Lezen: Filippenzen 1:19-26

3 januari

NATUURLIJKE BEGEERTEN OVERWONNEN

Mijn ziel kleeft aan het stof; maak mij levend naar Uw woord.

Psalm 119:25

Job kende door het geloof een sterk verlangen om God te aanschouwen. Hij getuigde: 'Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot om God te aanschouwen. Dewelke ik voor mij aanschouwen zal en mijn ogen zien zullen en niet een vreemde.' Zulken hebben hun thuis niet in deze wereld. Zij zoeken een ander vaderland. O, was het maar meer in levende beoefening door het geloof in het leven van Gods volk. Dikwijls is het zo anders. Ook David moest klagen: 'Hoe kleeft mijn ziel aan 't stof, ai, zie mijn nood.'

En toch ... de wereld biedt geen verzadiging en bevrediging. De wateren van de Rode Zee zijn achter dat volk teruggelopen. Ze kunnen niet terug. We lezen in Hebreeën 11: 'Indien zij aan dat vaderland gedacht hadden van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben om weder te keren.'

Hebben die 'vreemdelingen' dan nooit meer aan Ur gedacht? Waren zij de strijd van de vleeselijke begeerlijkheden dan te boven? Gods volk ervaart wel anders. Och, het kan zoveel donkerheid in hun ziel geven dat de wereld een grotere plaats heeft dan de heerlijkheid van God. Israël hunkerde ook naar de vleespotten van Egypte. Zou een gelovige daar dan vreemd van zijn? Zou de wereld nooit meer enige bekoorlijkheid geboden hebben voor het vlees van Abraham, Izak en Jakob? Denk aan het moment dat Abraham Sara uitgaf voor zijn zuster, aan Jakob die zijn hart aan Rachel gaf, meer dan aan Lea. Ze waren mensen van gelijke bewegingen als wij. Maar ... door het geloof hebben ze de natuurlijke begeerten overwonnen!

Lezen: Psalm 119:25-32

4 januari

GEEN VREEMDE HEMEL

*... dat de zodanige opgetrokken is geweest tot in de derde hemel.
2 Korinthe 12:2b*

De echtheid van het geloof komt openbaar in de volharding. Zij die strijden tot het einde toe, zullen zalig worden. Velen keren halverwege terug. Ze zijn als Orpa die Moab liefhad. Zij kon de grens niet over. Maar hoe donker de weg ook moge zijn, Gods oprechte werk heft de ziel omhoog. Gods volk ziet uit naar een beter vaderland dat boven is.

De Heere ondersteunt en bewaart de Zijnen voor de afval. Zijn gunstgenoten kunnen niet terug. Ook niet als ze daar de tijd voor hebben. Vanaf dat Abraham werd geroepen tot aan de dood van Jakob is ongeveer tweehonderd jaar geweest. Zij hebben dus zeker de tijd gehad om terug te keren, maar ze hebben niet gewild. Abraham heeft zijn knecht Eliëzer onder ede verboden dat hij Izak terug zou brengen naar Ur. De Heere had hem daar immers vandaan getrokken opdat Hij hem en zijn zaad tot een God zou zijn. Ook Jakob keerde terug van Laban. God bestuurde zijn weg nadat Jakob daar als vreemdeling had verkeernd.

Ze hebben dus beiden de gelegenheid gehad om terug te keren, maar door genade hebben ze niet gewild. Ze hadden het oog op God. Door het geloof achtten zij alles wat van beneden is licht. Zij verwachtten de eeuwige heerlijkheid. Wanneer onze ziel iets van de heerlijkheid van God mag smaken, zal dat openbaar komen in het verachten van de dingen van deze wereld.

Abraham, Izak en Jakob waren begerig naar een beter vaderland, naar het hemelse. Daarop was hun hart gezet. Door het geloof had God hen verwaardigd om in te zien in het hemelland. Gods volk reist geen vreemde hemel tegemoet!

Lezen: 2 Korinthe 12:1-10

5 januari

EEUWIGE VREUGDE

Ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.

Psalm 17:15b

Arme wereldlingen, wees eens eerlijk voor uzelf. Geeft de wereld en de zondediens verzadiging voor uw ziel? Ligt er waarlijk geluk in uw rijkdom, in eer en aanzien in de wereld? Aanhangers van oppervlakkige godsdiensten weten niet wat het is om hier op aarde gast en vreemdeling te zijn, om te zoeken naar een beter vaderland. Zij willen er ook niet van weten. Ze roemen liever in een 'gezond' geloof, maar zij kennen de ervaringen en de bevindingen van Gods volk niet. Ze zien hen als een benepen en ellendig volk. Als zuchters die het veel te zwaar nemen. Toch wordt de ziel van Gods volk vervuld met eeuwige vreugde.

Hoe is het met ons? Van nature gaan we koud en leeg door dit leven, arm en blind. Wat zal ons einde zijn? De Heere doe het u zien. Als we zo verder reizen zal ons einde de eeuwige rampzaligheid zijn. Daar wordt Gods heerlijkheid niet uitgejubeld in een volmaakte lofzang, maar daar zal dag en nacht gevloekt worden!

Onbekeerden van hart, vreemdelingen van de hemelvreugde, God geve u de genade om uw land te verlaten, om uw leven te verliezen, om de wereld te verzaken, om uw eigen gerechtigheid prijs te geven, terwijl het nog het heden genaamd wordt. Kijk eens naar het volk van God. Die zogenaamde 'armen' zijn rijker dan u met al uw goed. Begeer het heil dat zij mogen bezitten. Het wordt nog gegeven om niet. Denk niet dat het altijd ellende is bij Gods volk. De beginselen van de eeuwige vreugde zijn in hun hart gelegd.

Lezen: Psalm 17

6 januari

BEREIDT DEN WEG DES HEEREN

*En de heerlijkheid des HEEREN zal geopenbaard worden; en alle vlees tegelijk zal zien dat het de mond des HEEREN gesproken heeft.
Jesaja 40:5*

Bij Israël was het één wildernis. Er was daar geen plaats om Sions eeuwige Koning te ontvangen. Het volk was weggezakt in de wet, het was vervreemd van het geestelijke leven. Het verwachtte een Messias, maar niet de beloofde Verlosser. Hun oog was alleen gericht op herstel van een uiterlijk koninkrijk en op een herstelling van het Jodendom, opdat het weer zou zijn als in de dagen van koning David.

Hoe zou dát volk zich buigen onder de scepter van Jezus de Nazarener? In plaats dat Hij geboren werd in een paleis, en dat Hij met vorstelijke eer werd omgeven, werd Hij geboren in een beestenstal. Hij werd in doeken gewonden en nedergelegd in de kribbe. Hij heeft onze menselijke natuur aangenomen, en werd armer dan wie dan ook. Meteen bij Zijn komst openbaarde Christus dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld is. Zijn heerlijkheid blonk wel, maar zij was hemels en verborgen voor het oog van het volk dat wel ogen had, maar niet zag.

Terwijl een hemelse glans de herders omscheen, hebben zij de boodschap van de engel gehoord én de zang van de hemelse heirlegers. Daarin werd hun de hemelse heerlijkheid van de gekomen Immanuël geopenbaard. De Schriftgeleerden en het volk erkenden in Jezus de Nazarener niet het beloofde Zaad van David Dat eeuwig op Zijn troon zal zitten. Zij wederstonden en verwierpen Hem. Hun harten moesten worden toebeleid. Dáártoe kwam de stem des roependen in de woestijn: 'Bereidt den weg des HEEREN, maakt recht in de wildernis een baan voor onzen God!'

Lezen: Jesaja 40:1-11

7 januari

DE DOOP DER BEKERING IS NODIG

Alle boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgebouwen en in het vuur geworpen.

Mattheüs 3:10

Zomin als Israël de beloofde Messias wilde of kon ontvangen, zomin is er plaats voor Hem in het hart van welke zondaar dan ook. In onze harten moet plaats bereid worden. Dat gebeurt als we in het stof voor God worden neergeworpen. Als wij door een onwederstandelijke overtuiging onszelf leren kennen als vloek- en doemwaardig voor de Rechter van hemel en aarde. Nooit kan Christus ons dierbaar worden zolang wij onze totaal verloren staat niet beseffen. Daarin verkeren we van nature allemaal, maar daarvoor zijn we blind. Als ons echter alle hoop ontvalt, wordt Christus noodzakelijk. Dan wordt Hij door het geloof erkend en ontvangen. Dan wordt Zijn heerlijkheid gezien.

Deze heerlijkheid openbaarde Hij in de wolk- en vuurkolom. Deze werd gezien op de Sinai. Deze rustte in het heilige der heiligen. Deze heerlijkheid des Heeren is ook geopenbaard in de doop van Christus. Johannes zag de Geest Gods op Christus nederdalen gelijk een duif, en op Hem komen. Uit de hemel klonk een stem, zeggende: 'Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb.' In deze doop openbaarde Christus Zichzelf als de ware Zaligmaker, Die alle gerechtigheid vervulde.

Deze doop werd bediend toen Jezus van Galilea naar de Jordaan kwam. De boetbazuin van Johannes de Doper schalde over de stammen van Israël. Niet alleen de heidenen moesten gedoopt worden, maar ook het zaad van Jakob had de doop der bekering nodig. De hoorders werden uit hun slaap opgeschrikt door de prediking van de Doper die hun voorhield dat alle boom die geen goede vrucht voortbracht, uitgehouden en in het vuur geworpen zou worden!

Lezen: Mattheüs 3:1-12